

Prológus: Cortazár

CSaknem három évtized telt el az óta, hogy Paolo Cortazár és a szakadár flotta átkelt a Laconia-kapun. Elegendő idő ahhoz, hogy felépítsenek egy kisebb civilizációt, várost, kultúrát. Elegendő idő ahhoz, hogy megbizonyosodjanak: a földön kívüli mérnökök egykor hídépítőnek tervezték a protomolekulát. Kilökték a csillagok közé, hogy eltérítsenek minden organikus életet, amellyel találkozhatnak, és egy zseb-univerzumba nyíló gyűrűkapukat hozzanak létre. Amíg ki nem haltak, a lassú zóna és annak gyűrűi képezték az egy ember számára felfoghatatlan birodalom központját. És most ismét azzá lesz. Egy kicsiny hídépítő mechanizmus, amely a lokalitáson felülkerekedve mindent alapjaiban megváltoztatott az emberiség számára.

Nem mintha Paolót érdekelte volna az emberiség. Számára a protomolekula létezésének ténye és a belőle kibontható technológiák határoztak meg mindent. Nemcsak az őt körülvevő világmindenség alakját változtatták meg, hanem személyes és szakmai szinten az életét is. Évtizedeken át megszállottként egyedül ezzel foglalkozott. Legutóbbi

partnere egyenesen azzal vádolta meg a kapcsolatukat lezáró veszekedés közben, hogy *szerelmes* a protomolekulába.

Paolo nem cáfolhatta ezt. Már annyira régen nem érzett semmit, amit egy másik ember iránti szerelemre emlékeztetőnek mondhatott, hogy nem tudta mihez mérni, mi számít annak, és mi nem. A protomolekula és a belőle kiágazó miriádnyi tudományos felfedezés tagadhatatlanul magának követelte jóformán minden idejét és figyelmét. Nemzedékek munkája kell annak megértéséhez, miféle kölcsönhatásokkal kommunikál a többi idegen tárgyi emlékkal és technológiával. Nem mentegetőzött rajongása miatt. Abban a parányi, gyönyörű cseppben, amelyben oly rengeteg sejtetett információ bújt meg, és folyton nyíló rózsabimbóhoz hasonlított. Szépségéhez soha semmi másé nem lesz fogható. A szeretője nem volt képes elfogadni ezt, és visszatekintve elkerülhetetlennek tűnt a szakítás. Valamilyen elvont módon határozottan hiányzott Paolónak. Mint amilyennek egy pár kényelmes cipő elvesztését érezte volna.

Oly sok más csodálatos dologgal tölthette ki az idejét.

Az előtte lévő kijelzőn egy szénrácsozat csipkéje növekedett és bomlott ki tekervényes, egymásba fonódó mintázatokban. A megfelelő környezeti feltételek mellett és tenyészközegben a protomolekula az efféle rácsozatok felépítéséhez tért vissza. Az így létrehozott anyag könnyebbnek bizonyult, mint az azonos térfogatú szénszálak, és nagyobb szakítószilárdságúnak, mint a grafén. A Laconiai Katonai Tanács technológiai igazgatósága őt kérte fel, hogy derítse ki, felhasználható-e a gyalogsági egységek páncélzatában. Mérnöki szempontból ezt jelentősen megnehezítette, hogy a rácsozat rendszerint véglegesen az emberi bőrhöz kötődött, ám még ez is gyönyörűnek mutatkozott.

Paolo beállította az elektronnyaláb érzékenységét, és a monitor fölé hajolva figyelte, ahogy a protomolekula begyűjti a szabadon lebegő szénatomokat, majd ügyesen beleszövi őket a hálózatba, akár egy minden idegszálával a játékára összpontosító kisgyerek.

– Doktor Cortazár! – szólította meg egy hang.

Paolo egy horkantással és intéssel felelt, amely bármely nyelven anynyit tett volna, hogy: *Ne zavarj, dolgozom!*

– Doktor Cortazár! – ismételte meg állhatatosan a hang.

Paolo elszakította a tekintetét a képernyőtől, és hátrafordult. Meghatározhatatlan nemű, sápadt bőrű személy állt ott laborköpenyben, egy jókora kézi terminállal. Paolo úgy emlékezett, mintha Catonnak hívták

volna. Vagy Cantonnak? Cantornak? Valami ilyesminek. A laboratóri-um seregnyi technikusának egyike volt. És, amennyire Paolo fel tudta idézni, kellően rátermett. Most viszont megzavarta munka közben, és ennek következményei lesznek. Caton/Cantor/Canton ideges ábrázata arról árulkodott, hogy tökéletesen tisztában van ezzel a ténnyel.

Mielőtt Paolo megszólalhatott volna, a technikus belevágott:

– Az igazgató megkért, hogy emlékeztessem a megbeszélésére. Öhm... – a technikus szinte suttogóra vette – ...vele. Már mint Ővele.

A technikus nem az igazgatóra utalt. Csupán egy Ő létezett.

Paolo kikapcsolta a kijelzőt, és mielőtt felállt, ellenőrizte, hogy a figyelőrendszerek mindent rögzítsenek.

– Igen, természetesen – válaszolta. Aztán, mivel mostanában igyekezett, még hozzátette, hogy: – Köszönöm. Cantor?

– Caton – felelte megkönnyebbülve a technikus.

– Természetesen. Kérem, szóljon az igazgatónak, hogy elindultam!

– El kell kísérem önt, doktor – közölte Caton, miközben megérintette a kézi terminált, mintha valamilyen listán szerepelt volna a feladat.

– Rendben.

Paolo leemelte a kabátját az ajtó melletti fogasról, és megindult kifelé.

A Laconiai Egyetem biomérnöki és nanoinformatikai laborjánál nagyobb nem lehetett találni a bolygón. Valószínűleg az űr emberiség által birtokolt részében sem. Az egyetem campusa közel negyven hektáron terült el a laconiai főváros peremén. Paolo laboratóriuma ennek a területnek csaknem a negyedét foglalta el. Mint minden más a Laconian, nagyságrendekkel hatalmasabb volt, mint amennyire az ott dolgozóknak szükségük lett volna. A jövőnek építették. Mindazoknak, akik majd később érkeznek ide.

Paolo fürge léptekkel megiramodott a kavicsos úton, menet közben rá-ránézett az alkarjára erősített monitorra. Caton mögötte szedte a lábát.

– Doktor! – kiáltott utána a laborotechnikus, aztán az ellenkező irányba mutatott. – Hoztam magának egy kocsit. A C parkolóban áll.

– Hozza át a Karámhoz! Még el kell intéznem ott valamit.

Caton egy pillanatig tétovázott, a tőle származó közvetlen parancs és a kísérőként vállalt felelősség között viaskodott.

– Igenis, doktor – felelte végül, majd elszaladt a másik irányba.

Gyaloglás közben Paolo átfutotta az aznapi feladatainak listáját, hát-ha valami kiment a fejéből, aztán a csuklójára húzta az ingujját, és felné-

zett az égre. Gyönyörű nap volt. A Laconia ege élénk azúrkékben tündökölt, mindössze néhány báránfelhő úszott rajta. Halványan felsejlett a bolygó körül keringő összeszerelő állomás óriás szerkezete, a rengeteg hosszú nyúlvány és a közöttük tátongó üres terek, mintha egy gigászi oligonukleotid lebegett volna az űrben.

A lány fuvallat egy xenogombából – a gombának megfeleltethető helyi létformából – kiszabaduló spóraszerűség égett műanyagra emlékeztető szagát sodorta. A szél kutyasípok tekervényes, hosszú leveleit fújta át előtte az úton. A növényeken csimpaszkodó ganészek – amelyek ökológiai szempontból a tücskökének megfelelő helyet töltötték be, és morfológiai hasonlóságokat is mutattak velük – rásziszegtek, amikor túl közel került hozzájuk. Fogalma sem volt, miért kutyasípnak nevezték el a gyomot. Inkább a fűzfabarkára emlékeztette őt. Az pedig, hogy egy négy lábú, tücsökre emlékeztető xenorovart miért éppen ganésznek neveztek el, még kevésbé értette. Mintha a helyi állat- és növényvilág elnevezése mindenféle tudományosságot nélkülözött volna. Az emberek egyszerűen kitaláltak ilyen meg olyan neveket, míg végül megegyeztek valamiben. Bosszantotta a dolog.

A Karám különbözött a többi laborépülettől. Paolo összefüggő, nagy teherbírású páncéllemezekből építette, melyeket kilencvenfokos szögben légmentesen egymáshoz hegesztettek, hogy egy huszonöt méteres élű, sötét fémkockát készítsenek. Az épület egyetlen bejáratát négy könnyű páncélzatú, gépkarabéllyal felszerelkezett katona őrizte vigyázállásban.

– Doktor Cortazár! – szólalt meg az egyik a négy közül, és a *Ne jöj-jön tovább!* egyetemes jelzéseként odatartotta elé a tenyerét.

Paolo a zsinórjánál fogva előhúzta azonosítójelvényét az inge alól, és megmutatta az őrnek, aki egy leolvasóba helyezte azt. Aztán Paolo csuklójának bőréhez érintette a leolvasót.

– Szép napunk van – jegyezte meg nyájasan mosolyogva az őr, miközben a szerkezet összevetette Paolo azonosítóját a testméreteivel és meghatározó fehérjéivel.

– Csodálatos – válaszolta egyetértően Paolo.

A gép csipogással jelezte, hogy valóban Paolo Cortazár, a Laconiai Egyetem rektora és az exobiológiai tanulmányok laboratóriumának feje áll előttük. Az örök természetesen azonnal felismerték, de a szertartás több okból is fontosnak számított. Az ajtó oldalra siklott, és a négy őr ellépett az útból.

– Szép napot, doktor!

– Magának is – felelte Paolo, amint belépett a biztonsági légszilipbe. Az egyik fal felsziszegett, ahogy a rejtett fúvófejek erőteljesen levegőt fújtak rá. A szemközti fal érzékelői robbanószerkezetek és fertőző anyagok jelenlétét vizsgálták. És alighanem a rossz szándékát is.

Kisvártatva megszűnt a sziszegés, és oldalra siklott a zsilip belső ajtaja. Paolo csak ekkor hallotta meg a nyöszörgést.

A Karám – ahogy mindenki hívta, hiába nem szerepelt hivatalos elnevezésként egyetlen iratban sem – okkal volt a második legbiztonságosabb épület a Laconián. Paolo itt tartotta a gulyáját.

A név az exszertőjével folytatott egyik korai veszekedés során született. A pasija sértésnek szánta, de találó analógia volt. A Karámban a protomolekulával szántszándékkal megfertőzött emberek és állatok éltek le, ami az életükből megmaradt. Amint az idegen nanotechnológia kisajátította a sejteiket, és szaporodni kezdett, Paolo alkalmazottai leszívhatták a testekből a folyadékot, és kiszűrhatték a létfontosságú részecskéket a tenyészszevetből. Miután kiürítették a testeket, a megmaradt nedveket bármiféle értékes anyag elvesztése nélkül elégethették. Huszonnégy fülkét alakítottak ki, de pillanatnyilag csupán tizenhetet foglaltak el. Egy nap majd, nagyobb népesség mellett, több alany áll majd a szolgálatukra.

Laconia hatalmas munkája a rég halott civilizáció technológiájával való kommunikáción alapult. A protomolekulát nem univerzális vezérlő interfésznek tervezték, az idegen technológiában rejlő modularitás mégis lehetővé tette, hogy kellő gyakorisággal ekként működjön, hogy ezáltal haladhasson a munka. Paolo feladata volt, hogy biztosítsa a szükséges aktív mintákat. Az egyik feladata.

Ahogy az épület hátsó részében lévő irodájába tartott, egy pillanatra megállt az egyik füle felett. Fél tucat, a fertőzöttség korai szakaszában járó ember bolyongott ide-oda a szűk, fémfalú helyiségben. Még mindig a kvázi vérzéses láz fázisában jártak, amit a technikusok okádóként emlegettek. A tántorgásnál és az időnkénti hányásrohamoknál többre nem futotta az erejükből. A protomolekula ezáltal biztosította, hogy a fertőzés minél gyorsabban terjedjen. Amint a testeket eltávolították a helyiségből, a fémből készült falak és padló minden négyzetcentiméterén lángszórával pusztították el az esetleges biológiai maradványokat.

Mindössze egyszer történt véletlenszerű fertőzés a labor történetében, és Paolonak feltett szándéka volt, hogy ez így is maradjon.

Dr. Ochida, a Karám főnöke és Paolo első tisztje észrevette őt az elkerített terület túlsó végéből, és odasietett hozzá.

– Paolo! – köszöntötte Ochida barátságos vállveregetéssel. – Épp időben. Egy órája különítettük el az őssejtkultúrákat, és előkészítettük a beinjekciózást.

– Azt ott ismerem valahonnan – mutatott Paolo egy szőrös és izmos férfira.

– Hm? Ó. Igen, az örök közé tartozott, azt hiszem. A felvételi papírokon „szolgálatiszegés” szerepel. Talán elkapták, ahogy őrségben aludt?

– Te ellenőrizted őket? – kérdezte Paolo. Valójában nem érdekelte a szőrös férfi a Karámban, és Ochida válasza kielégítette a kíváncsiságát.

Ochidának pár pillanatba telt, míg rájött, hogy visszatértek az eredeti témához.

– Hát persze. Háromszor ellenőriztem a minták tisztaságát. Személyesen.

– Innen egyenesen a Kormányzóságra megyek – közölte Paolo, és Ochida szemébe nézett.

Az asszisztense tudta, mit kér tőle, és azt válaszolta:

– Értem. Ezek az injekciók pontosan megfelelnek az előírásaidnak.

Mindketten tudták, hogy amennyiben bármibe hiba csúszna, legközelebb ők kerülnének a Karámba. Értékesnek számítottak, de nem pótolhatatlannak. Senki sem volt az. A Laconia ezt jelentette.

– Nagyszerű – nyugtázta Paolo, és tettetett barátságossággal Ochidára mosolygott. – Magammal viszem őket.

Ochida intett valakinek a terem sarkában, és egy technikus szaporán odakocogott egy ezüstös színű, fém aktatáskával. A táskát átadta Paolónak, majd távozott.

– Még valami? – érdeklődött Ochida.

– Úgy látom, lassan beindul a növekedés – közölte Paolo, és a szőrös férfi gerincéből kiálló csontnyúlványra mutatott.

– Igen – ismerte el Ochida. – Már majdnem készen állnak.

Abban az időben, amikor Winston Duartének dolgozott, Paolo sok mindent csodált a férfiban. A főkonzul intelligens volt, elképesztő gyorsasággal látott át bonyolult témákat, döntéseit mégis megfontoltan és figyelmesen hozta meg. Duarte értékelt mások tanácsait, ugyanakkor

határozottan kitartott álláspontja mellett, amint összegyűjtötte az információt. Karizmatikus és barátságos tudott lenni anélkül, hogy hamisnak és őszintétlennek látszana.

Ám Paolo mindenekelőtt az önhitség teljes hiányát tisztelte benne. Sok nála kisebb kaliberű személy egy teljes bolygó abszolút katonai diktátoraként pompával és csillogó palotákkal vette volna körül magát. Duarte helyett Laconia Kormányzóságát építtette meg. A masszív kőszerkezet a főváros többi része fölé tornyosult, valahogy mégis megnyugtatónak, nem pedig fenyegetőnek hatott. Mintha szilárdsága és mérete mindössze a jelentős problémák megoldására szolgált volna. Nem pedig arra, hogy előkelőbbnek tüntesse fel a falai közt élőket és dolgozókat.

Caton az épület főbejáratához vezető széles utcán hajtott Paolo kis kocsijával. Senki más nem járt arra. Az utca egy magas kőfalban, egy keskeny kapuban és egy őrbódében végződött. Paolo kiszállt a kocsiból, és magával vitte a fém aktatáskát.

– Nem kell megvárnia – közölte Paolo Catonnal.

A technikus egyetlen szót se szólt, amióta felvette őt a Karámnál, és szemmel láthatóan megkönnyebbült, amiért nem volt tovább szükség a szolgálataira.

– Igenis, doktor. Hívjon, ha...

De Paolo már otthagya. Hallotta a távozó autó elektromos nyüzsiszót.

A keskeny kapu kinyílt a közeledtére, és két katona lépett ki az őrbódéből, hogy szó nélkül besoroljanak elé. Nem is hasonlítottak a könnyű páncélt viselő őrökre, akik az egyetemet vigyázták. Ízelt kompozitlemezekből készült erőnövelő páncélzatot viseltek, különféle beépített fegyverekkel. A páncél sötétkék színe megegyezett Laconia zászlajával, és ugyanolyan stilizált szárnyak díszítették. Egy főnix, gondolta, de lehet, hogy valamiféle raptor. A szemnek kellemes szín sehogy sem illett az alatta megbúvó halálos harci gépezetekhez. A kövezett udvaron döngő lépteiken és a motoros szkafander duruzsolásán kívül semmilyen más hang nem kísérte őket a Kormányzóság bejáratáig.

Az ajtónál a két őr megállította, aztán oldalra léptek, és közrevették. Paolo azt képzelte, érzi a csiklandozó röntgensugarakat, és ahogy a milliméteres hullámok visszapattannak a testéről, miközben a két őr tetőtől talpig letapogatta őt. Pár hosszú másodperc után megszólalt az egyikük:

– A főkonzul a gyógyászati szárnyban várja – aztán mindkettő hátrafordult, és elmasírozott.

– Szigorúan véve igen. Az álmok elmúltak – válaszolta Duarte, miközben Paolo katétert csúsztatott alkarjának érébe, aztán leragasztotta. Tapasztalából tudta, hogy Duarte a figyelmét igyekszik lekötni, nehogy le kelljen néznie, ahogy a tűk behatolnak a bőre alá. Megnyerőnek hatott, hogy a világmindenség legnagyobb hatalmú embere még mindig tartott egy kissé a tűktől.

– Valóban? – kérdezte Paolo. Nem csak úgy odavetette a kérdést. Duarte hihetetlenül kísérleti jellegű kezelést kapott, amelynek mellékhatásaira szigorúan oda kellett figyelni. – Mennyi ideje?

Duarte felsóhajtott, és lehunyta a szemét. Vagy ellazult, ahogy a nyugtató keverék szétáradt az ereiben, vagy a pontos időpontot próbálta felidézni, vagy mindkettő.

– Az utolsó tizenegy napja volt.

– Biztos ebben?

– Igen – felelte mosolyogva Duarte, de a szemét nem nyitotta ki –, biztos. Utoljára tizenegy napja aludtam.

Paolo kezéből kis híján kiesett az intravénás cső, amit a fecskendőbevezetéshez csatlakoztatott.

– *Tizenegy napja* nem aludt?

Duarte szeme végre kinyílt.

– Egyáltalán nem érzem fáradtnak magam. Épp ellenkezőleg. Inkább mindennap energikusabbnak és egészségesebbnek, mint az előző nap. Biztosan a kezelés egyik mellékhatása.

Paolo rábólintott, habár egyáltalán nem számított ilyesmire. A gyomrába parányi görcs állt az aggodalomtól. Ha egy ennyire szélsőséges váratlan mellékhatás jelentkezik, akkor mi várhat még rájuk? Eleinte arra kérte Duartét, hogy várjon, amíg több adat gyűlik össze, ám a férfi mindenáron bele akart vágni, Paolo pedig hogyan is vitatkozhatott volna vele?

– Látom, milyen képet vágsz, öreg barátom – mosolyodott el még szélesebben Duarte. – Felesleges aggódnod. Figyeltem magam. Ha bármi rendellenességet tapasztalok, már egy hete hívtalak volna. De fantasztikusan érzem magam, nem gyűlnek fel bennem méreganyagok a fáradtság miatt, a vérképem alapján pedig nincsenek pszichés zavaraim. És így mindennap nyolc órával többet dolgozhatok. Ennél jobban semmi sem dobhatna fel.

– Hát persze – válaszolta Paolo. Végzett a protomolekulával módosított emberi őssejtekkel teli infúziós tasak csatlakoztatásával. Duarte parányi szisszenést hallatott, ahogy a folyadék beömlött az érébe. – De kérlek, mindenképp tájékoztass az efféle részletekről, még akkor is, ha látszólag nem jelentenek gondot. Az állatkísérletek eredményei sosem tökéletesek, és te vagy az első személy, aki ezt a kezelést kapja. A hatások nyomon követése hihetetlenül fontos a...

– Így lesz – vágta rá Duarte. – Feltétlenül megbízom a laborodban, hogy mindenben úgy jár el, ahogyan el kell járnia. De gondoskodni fogok róla, hogy a személyi orvosom minden feljegyzését elküldje neked.

– Köszönöm, főkonzul uram – válaszolta Paolo. – Egy kis vért is veszek, és kielemeztetem az embereimmel. Csupán a biztonság kedvéért.

– Amit csak szükségesnek látsz – egyezett bele Duarte. – De négy-szemkőzt, kérlek, ne hívj „főkonzul uramnak”! A Winston tökéletesen megteszi. – Duarte hangja kissé kásássá vált, és Paolo látta, hogy hatnak a nyugtatók. – Azt szeretném, ha mindannyian együttműködnénk.

– Együttműködünk. De a testnek agyra van szüksége. Irányításra, igaz? – válaszolta Paolo. Hagyta kiürülni az infúziós tasakot, a csövön át mintát vett le Duarte véreből, a fém aktatáskába tette azt, majd szótlánul folytatta a teljes testletapogatást. A kezelésnek köszönhetően Duarte testében lassanként kisszámú új szerv fejlődött ki, amelyeket a bolygó legkiválóbb kísérleti fiziológusai terveztek, és az örökös protomolekula-virágzásból eltanult leckék alkalmazásával valósítottak meg. De még mindig rengeteg minden félresikerülhetett, és a Duartéban végbemenő változások nyomon követése jelentette Paolo munkájának legfontosabb aspektusát. Duarte nyájasságának és őszinte barátságának dacára, ha bármi történne Laconia első emberével, Paolót röviddel utána kivégeznék. Azzal, hogy Paolo biztonságát a sajátjához kötötte, garantálta, hogy a tudós minden tőle telhetőt megtegyen érte. Mindketten tisztában voltak ezzel, és tudták, hogy emögött nem bújik meg semmiféle rosszindulat. Paolo halála nem igazán büntetés lenne. Csupán attól tántorította el határozottan, hogy hagyja meghalni a páciensét.

Ami az emberi kapcsolatait illette, alighanem ez lehetett a legőszintébb Paolo egész életében.

– Tudod, Winston, ez rendkívül hosszú folyamat lesz. Elképzelhetők olyan parányi kiegyensúlyozatlanságok, amelyek csupán évek múlva mutatkoznak meg. Vagy évtizedek múlva.

– Vagy évszázadok múlva – bólogatott Duarte. – Még tökéletlen, tudom. De megteesszük, amit tennünk kell. És nem, öreg barátom. Sajnálom, de nem gondoltam meg magam.

Paolo eltűnődött, vajon a gondolatolvasás is a kezelés nem várt mellékhatásai közé tartozott-e. Ha igen... nos, az érdekes lenne.

– Nem azt sugalltam, hogy...

– Hogy neked is alá kellene vetned magad a kezelésnek? – fejezte be a mondatot Duarte. – Dehogynem. És ezt is *kell* tenned. A lehető legerősebb érveket kell felhoznod mellette. Nem hiszem, hogy meggondolnám magam, viszont örülnék, ha te igen.

Paolo lenézett a kezére, kerülté Duarte tekintetét. Az ellenszegülés könnyebben ment volna. A férfi hangjából kiérződő búskomorság felkavarta, habár nem értette, miért.

– Hogy mi ebben az ironikus? – folytatta Duarte. – Mindig elvetetem a nagyember-elméletet. A hit, hogy az emberiség történelmét rendkívüli egyének, és nem átfogó társadalmi erők alakították? Romantikus, de... – Határozatlanul legyintett, mintha a ködöt igyekezne megkavarni. – A demográfiai trendek. A gazdasági ciklusok. A technikai haladás. Mind sokkal erőteljesebb indikátorok, mint egyetlen személy. És mégis itt vagyok én. Magammal vinnélek, ha tehetném, te is tudod. Nem én döntöttem. Hanem a történelem.

– A történelemnek felül kellene vizsgálnia a döntését – jelentette ki Paolo. Duarte halkán felnevetett.

– A nulla és egy közötti különbség varázslatos. De ennél varázslatosabb nem lehet. Legyen kettő. Három. Száz. Csupán újabb oligarchiává válik. Az egyenlőtlenség állandó motorjává, amely azokat a háborúkat szüli, amelyeknek véget vetni igyekszünk.

Paolo hűmmögött egyet, amit akár egyetértésnek is lehetett vélni.

– A történelem legjobb országirányítói királyok és császárok voltak – merengett tovább Duarte. – A legrosszabbak is. Egy filozófus-király hatalmas eredményeket érhet el élete során. Az unokái pedig az egészet elfecsérelhetik.

Duarte felmordult, amikor Paolo kihúzta a katétert a karjából. Nem kellett ragtapaszt tennie a sebre. A lyuk bezárult, mielőtt egyetlen csepp vér kiszökhetett volna. Még csak nem is hegesedett.

– Ha maradandó, stabil társadalmi rendet akarsz – fejezte be mondanóját Duarte –, csupán egyvalaki lehet halhatatlan.

Első fejezet: Dobos

Az L5 Lagrange-ponton keringő transzferállomás lakógyűrűjének átmérője a háromszorosa volt annak, ahol Dobos korábban a Tycho állomáson élt fél emberöltővel ezelőtt. A TL5-ben egy kisvárosnyi hivatalnok dolgozott a műmárvány falak között, a lágy, teljes spektrumú lámpák fényében, mint amelyet neki is adtak, ugyanolyan présülés-ágyakat és zuhanyzót használtak, mint amilyenell a nő ottani szállását felszerelték. A levegőben állandóan a terpénvegyületek szaga terjengett, mintha az állomás a világmindenség legnagyobb krizantémja lett volna. Az állomás közepén lévő kupola több száz hajót tudott fogadni a kikötőállásaiban, és úgy tűnt, ha a számtalan mély raktárat megtöltenék, a Föld kiürülne, akár egy kipréselt ivógumó. A rengeteg hajóállás és raktár most pihent, ám másnaptól fogva minden megváltozik, a TL5 megnyitja kapuit, és bármennyire elfáradt már Dobos, bármennyire bosszantotta, hogy végig kell vonszolnia magát a fél rendszeren egy voltaképpeni ünnepélyes szalagátvágáshoz, lelkesítette is a dolog. Több évtizedes küszködés után Föld anyánk újra működésbe lendült.

A bolygó ragyogott a falképernyőjén, magas fehér felhők örvényletek, alóluk itt-ott a még mindig zöldes színű tenger bukkant elő. A nap-éj határvonal lomhán kúszott előre, a sötétség városi fényekkel foltozott takaróját húzta maga után. A Föld–Mars Koalíciós Flotta hajói keringtek körülötte, sötét pontokként úsztak a légkör óceánjában. Dobos sosem ment le a kútba, és most már, a békeszerződés feltételei értelmében, amit a szövetség részéről aláírt, soha nem is fog. Nem bánta. A térde már így is zavarta néha. Műalkotásként azonban a Terrát nehezen lehetett volna felülmúlni. Az emberiség mostanra minden tőle telhetőt megtett, hogy szétcsesse a lassan pörgő tojást. A túlnépesedéssel, a nyersanyag kitermeléssel, a légkör és a tengerek egyensúlyának kibillentésével, majd a három hadászati meteorcsapással, amelyek bármelyike önmagában elég lett volna a dinoszauruszok kipusztításához. És mégis itt volt, mint valami katona. Sebhelyesen, felszabdalva, újragondolva, újjáépítve és újjáalkotva.

Az időről úgy tartják, minden sebet begyógyít. Dobos szemében ezzel csak annyit mondtak ki szebben, hogy ha eleget vár, semmi, amit fontosnak tart, nem fog számítani. Vagy legalábbis nem úgy, ahogy gondolta.

Az idő, plusz a megbízás érvénytelenítésétől megroggyant marsi terraformáló projekt során szerzett tapasztalat, a Föld politikai ágazatának könyörtelen adminisztrációja és az ezerháromszáz bolygóból álló hatalmas piac, amelyeknek mind biológiai szubsztrátumra volt szüksége, hogy ténylegesen emberi fogyasztásra alkalmas ételt termelhessenek, együttesen lassan és akadozva bár, de újra beindította a Földet.

Dobos rendszere udvarias kis pattanással jelzett, mint amikor valaki kettétör egy bambuszt. A magántitkára hangja ezután úgy hatott, mint egy pohár finom whisky.

– Elnök asszony!

– Egy percet kérek még, Vaughn – felelte Dobos.

– Igenis, asszonyom. De Li főtitkár beszélni szeretne önnel a ceremónia előtt.

– A Föld–Mars Koalíció várhat a koktélok utánig. Nem fogom úgy megnyitni az állomást, ha ugranom kell, valahányszor az FMK megköszörüli a torkát. Ez nemkívánatos precedenst teremtene.

– Értettem. Megoldom.

A rendszer apró, tompa koppanása azt jelentette, hogy újra magára maradt. Hátradólt a székében, odanézett az íróasztala mögötti falba helyezett képekre. A Szállítószövetség összes korábbi elnöke sorakozott

előtte: Michio Pa, aztán Tjon, Walker, Sanjrani és a saját vékony, szigorú arca nézett vissza rá a legszéléről. Gyűlölte ezt a képet. Úgy nézett ki rajta, mintha valami keserűbe harapott volna. Az első változat mintha egy ismerkedős oldalhoz készült volna. Ez legalább méltóságteljesnek hatott.

A Szállítószövetség legtöbb tagja más képet sosem fog látni róla. Ezerháromszáz világ, és tíz éven belül a legtöbb, ha nem is mindegyik, megkapja majd a saját TL5-ét. A határkőállomásokat, amelyek azt az úrbuborékot jelölik ki, ahol a bolygó illetőségi területe megszűnik, és átadja helyét a szövetségének. Mindent, amire a kolóniáknak az emberiség első lakóhelyéről vagy egymástól szükségük volt, felhoztak a gravitációs kutakból. Ez a belsősök gondja maradt. Az Öv felelt azért, hogy mindezt eljuttassa az egyik rendszerből a másikba. Elavult kifejezések. Belsősök. Övbéliek. Használatban maradtak, mert a nyelv így működik, még akkor is, ha közben a valóság megváltozik.

Egykor a Föld–Mars Koalíció jelentette az emberiség központját – a belsősök legbelsőbb körét. Most fontos küllőnek számított abban a kerékben, amelynek agya a Medina Állomás lett. Ahol a furcsa idegen gömb lebegett a gyűrűkapukat összekapcsoló nem-tér közepén. Ahol a civil lakásába visszatérhetett az úrvárosokra tett látogatások között. Ahol Saba élt, amikor nem a hajóján utazott, vagy Dobost kísérte. A Medina Állomás volt az otthona.

Viszont a Föld kék-fekete korongja, amit a képernyőn látott, még számára is szintén az otthont jelentette. Ez talán nem lesz mindig igaz. Már éltek olyan szavazókorú gyermekek, akik elképzelni sem tudták, milyen, ha csupán egy nap létezik. Dobos nem tudhatta, nekik mit fog jelenteni a Föld, a Mars vagy a Sol. Lehet, hogy ez az atavisztikus sóvárgás, amit a mellkasában érzett, a nemzedékével együtt elenyészik.

Vagy lehet, hogy csak fáradt és nyugós volt, és le kellett volna pihennie.

A bambusz megint elpattant.

– Asszonyom!

– Már úton vagyok.

– Értem, asszonyom. De elsőbbségi üzenet érkezett a medinai forgalomirányítástól.

Dobos előrehajolt, két tenyerét az asztal hűvös felszínéhez szorította. A francba. A francba a francba a francba.

– Megint elveszítettünk egyet?

– Nem, asszonyom. Nem vezett el hajó.

Érezte, ahogy a félelem szorítása enyhül egy keveset. De nem teljesen.

– Akkor mi történt?

– Nem betervezett átlépésről küldtek jelentést. Egy teherhajó, de nem szerelték fel transzponderrel.

– Ez komoly? – kérdezte. – Azt hitték, nem vesszük észre?

– Erről nem tudok mit mondani – felelte Vaughn.

Megnyitotta a Medina adminisztratív csatornáját. Itt mindent előhívhatott a birodalmáról: forgalomirányítást, környezeti adatokat, energiafogyasztást, az elektromágneses spektrum bármely szeletét lefedő érzékelőrendszereket. A késletetés miatt azonban minden adat négy órával korábbi szarmazott. Bármilyen parancsot adott, annak teljesítéséről a kérés elküldésétől számított nyolc, nyolc és fél óra múlva értesült. A mérhetetlen idegen intelligencia, amely egykor megszerkesztette a gyűrűkapukat és a rendszerekben talált kiterjedt romokat, kimódolta, hogyan manipulálhatja a távolságot, a fénysebesség azonban fénysebesség maradt, és úgy tűnt, hogy ez sosem fog megváltozni.

Dobos végiggörgette a naplókat, megtalálta a vonatkozó bejegyzést, és lejátszotta.

Itt a Medina. Conferme! A Forgalomirányítás megszokott nyugalma.

A választ adó hang kissé sercegett. A kapuk interferenciája. *Itt a Durva Leszállás teherszállító, a Castiláról közelít, Medina. Azonnal átküldjük a helyzetünket.*

Új ablak jelent meg. A hajó könnyű teherszállítói státusa. Marsi konstrukció. Régi, de nem elavult. A Forgalomirányításnak pár másodpercbe telt válaszolni.

Visé bien, Durva Leszállás. Megadjuk az engedélyt az átkelésre. Az ellenőrző kód... a picsába! Leállni, Durva Leszállás! Ne keljenek át!

A biztonsági görbe értékei egy pillanatra a magasba szöktek, és a riasztás vörösre váltott. Újabb hajtómű energiamintázata jelent meg a vezérlőpulton, a hajtóműcsóva csíkot húzva suhant át a lassú zóna csillagatlan sötétjén.

Már megtörtént. Ez az egész órákkal korábban lezajlott, Dobos mégis érezte, hogy felgyorsul a pulzusa. A forgalomirányítás üvöltve kérte az új hajót, hogy azonosítsa magát, a sínágyúállások aktív állapotba kapcsoltak. Ha tüzet nyitnak, akkor az azonosítatlan hajón most mindenki halott.

A biztonsági görbe lejjebb húzódott, a gyűrűn áthaladó tömeg és energia okozta ingadozás fokozatosan csökkent, amíg a küszöbérték

alá nem ért. A betolakodó hajó oldalra perdült, kemény égetésbe kezdett, átszáguldott egy másik kapun, és ahogy kiszökött, újra felcsapta a görbét.

A forgalomirányítás több nyelven átkozódott, három befelé tartó hajónak üzent, hogy várakozzanak. A *Durva Leszállás* néma maradt, de a rendszerükből érkező adatok kegyetlenül kemény égetésre utaltak, miközben leváltak, és megszakították közeledésüket a Castila-kapu felé.

Dobos visszatekert, és az épphogy elkerült szerencsétlenség megfordítva pergett le újra. Egy meggondolatlan seggfej érkezett a Szabadbirtokról, és távozott az Auberón irányába. Mert persze ez történt. Az Auberón-kapu felől szüremlő sugárzás jelezte, hogy a hajó átjutott. Igaz, hogy épp csak a biztonsági görbe határain belül maradt, nem tűnt el nyomtalanul. Viszont ha a *Durva Leszállás* a tervek szerint áthalad, az egyik vagy mindkét jármű beleveszett volna oda, ahová a hajók kerültek, amikor nem sikerült az áthaladás.

Hirtelenjében ez annyit tett, hogy a *Durva Leszállás* átkelését későbbre suvasztották be. Ez sokakat hátráltathatott. Akár több tucat hajónak is módosítania kellett az égetését, és át kellett ütemeznie az áthaladást. A dolog nem jelentett fenyegetést, de rettenetesen idegesítő volt.

És nem kifejezetten jó precedens.

– Én válaszoljak – kérdezte Vaughn –, vagy inkább személyesen intézkedik, asszonyom?

Kiváló kérdés. A választott eljárás beakadt, akár egy retesz. Ha most meghúzza a ravaszt, és kiadja a parancsot, hogy a következő, bejelentés nélkül áthaladni kívánó hajóból fémgorgácson és megbánáson kívül semmi se maradjon, többé nem visszakozhat. Valaki, aki nála sokkal jobban értett ehhez, megtanította neki, hogy rendkívül óvatosan tegyen meg olyasmit, amit utána nem feltétlenül tenne meg minden alkalommal.

De az ördögbe is, csábította a lehetőség.

– Naplóztassa a Medinával az átkelést, a teljes költséget terheljék rá a Szabadbirtokra és az Auberónra, és adják hozzá az okozott késlekedések miatti büntetéseket – felelte.

– Igenis, asszonyom – nyugtázta Vaughn. – Még valami?

Igen, gondolta magában Dobos, de még nem tudom, micsoda.

A konferenciatermet ehhez a pillanathoz tervezték. A boltíves mennyezet fensége egy katedráliséval vetekedett. Li, a Föld főtítkára a pódiumán állt, komoly, de elégedett tekintetét a többtucatnyi, gondosan megválogatott hírcsatorna kamerája felé fordította. Dobos próbált ugyanígy tenni.

– Dobos elnök asszony! – szólalt meg az egyik riporter, és felemelt kezével jelezte, hogy figyelmet kér, ahogy valószínűleg egykor a római forumon szokták. A szónoki emelvénye közölte vele, hogy a férfit Carlisle Hayyamnak hívják, és a Munhwa Ilbo cseresi szerkesztőségénél dolgozik. Egyszerre még tucatnyi újságíró kezdett kiáltozni, hogy kérdezni szeretne.

– Hayyam! – válaszolta mosolyogva, és a többiek elcsendesedtek. Az igazat megvallva eléggé szerette a dolognak ezt a részét. Rég elfeledett színészi vágyainak hízelgett, és azon kevés alkalmak közé tartozott, amikor úgy érezte, ténylegesen ura a helyzetnek. A munkája java része ahhoz hasonlított, mintha egy szivárgó léggömbbe próbálná visszatömködni a levegőt.

– Hogyan vélekedik Martin Karczek aggályairól a transzferállomást illetően?

– Hallanom kellene őket – válaszolta. – A napom nekem is huszonegy órából áll.

Az újságírók felkacagtak, és Dobos hallotta derűs reakciójukat. Igen, az első határkőállomást nyitották meg. Igen, a Föld kitántorog a környezeti krízis hosszú esztendeiből, és felpörgeti az aktív kereskedelmet a kolóniákkal. Az emberek mindössze annyira vágytak, hogy két politikus egymáson élezze a nyelvét.

És ez rendben is volt. Amíg ők az apróságokra figyeltek, addig ő dolgozhat a nagyobb feladatokon.

Li főtítkár, akinek széles arcát dús bajusz díszítette, kérges keze pedig egy munkására hasonlított, megköszörülte a torkát.

– Ha nem bánja – szólalt meg. – Mindig akadnak olyanok, akik tartanak a változástól. És ez így jó. Fontos, hogy a változást szemmel tartasuk, mérsékeljük és megkérdőjelezzük. De ennek a konzervatív szemléletnek nem szabad visszafognia a haladást, vagy lehűteni a reményeinket. A Föld az emberiség első és legigazabb otthona. Az a termőtalaj, amelyből mindannyian kisarjadtunk, függetlenül attól, jelenleg melyik bolygót népesítjük be. A Föld mindig, *mindig* központi szerepet fog játszani az emberiségnek a világmindenségre kiterjedő munkájában.

Fütyüljünk a nehézségekre. A Föld hatalmas történelmi mérföldkövet ünnepelt, és ez talán a harmadik legfontosabbnak számított Dobos teendői közül. No de hogyan lehet közölni egy bolygóval, hogy a történelem már átlépett felette? Jobb bólogatni és mosolyogni, élvezni a pillanatot és a pezsgőt. Amint vége ennek, visszasiet dolgozni.

Sorra feltették a várt kérdéseket: a díjszabási egyezményeket Dobos vagy Sanjrani korábbi elnök fogja-e újratárgyalni, a Szállítószövetség semleges marad-e a Nova Catalunya vitatott választásainak kérdésében, a Ganymedes státusáról folyó megbeszélésekre a Lunán vagy a Medinán fog-e sor kerülni. Egyetlen kérdést feltettek még a halott rendszerekről – a Charonról, az Adróról és a Narakáról – is, ahol a gyűrűkapuk a lakható zónájú bolygórendszereknél furcsább helyekre vezettek. Li főtitkár ezt elhárította, amit kifejezetten jól tett. A halott rendszerektől Dobosnak borsózdott a háta.

A sajtótájékoztató végeztével Dobos a főtitkárral, az FMK magas szintű vezetőivel és a bolygókról ideérkezett hírességekkel fényképezkedett: egy élénkkék szárit viselő, sötét bőrű nővel, egy öltönyös, sápadt férfival, egy egyforma arany szmokingban feszítő, egymáshoz nevetségesen hasonlító ikerpárral.

Valahol a lelke mélyén ezt is élvezte. Úgy sejtette, hogy öröme, amiért a földiek az övbéliek fejével közös emlékekért tülekednek, egyfajta spirituális értelemben nem sok jót árult el róla. Egy olyan világban nőtt fel, ahol a hozzá hasonlókat eldobhatónak tekintették, és elég hosszú ideig élt ahhoz, hogy a szerencse kereke a Föld egénél magasabbra emelje. Mindenki az Öv barátságát kereste most, hogy a szó többet jelentett a Mars és a Jupiter között keringő, félig kitermelt törmelékdarabok felhőjénél. A ma születő gyerekek szemében az Öv az egész emberiséget kötötte össze. A szó értelme a politikai átalakulással együtt változott. Ha a részéről egy kis kárörömnél rosszabb nem fakadt ebből, emiatt nem fog fájni a feje.

Vaughn egy kis előszobában várakozott. Az arcát redők hálózata borította, amely még egy hegyvonulatnak is büszkeségére vált volna, neki mégis jól állt valahogy. Az öltönye szabása a régimódi szkafandereket idézte. Elnyomottságuk jegyeit a legkifinomultabb divatba oltották át. Az idő minden sebet begyógyított, a sebhelyeket azonban nem tüntette el, inkább dísszé tette.

– Egy órája van még a fogadásig, asszonyom – jelentette, amint Dobos leült a szófára, és megdörgölte a lábát.

– Értettem.

– Szolgálhatok valamivel?

– Titkosított irányított sugárnyalábbal és azzal, hogy magamra hagy.

– Igenis, asszonyom – felelte rezzenetlen arccal a férfi.

Amikor a tolóajtó bezárult Vaughn mögött, Dobos bekapcsolta a rendszer kameráját, és összeszedte magát. A terv, amely az ünnepség alatt fogalmazódott meg benne, végül összeállt. A megvalósításához szükséges minden darabkája a helyére került. És jobb mielőbb hozzálátni. A büntetés akkor bizonyul a leghatásosabbnak, ha nem telik el idő a vétéség és a következmények között, neki legalábbis ezt mondták. Ugyanakkor jelentős előnyökkel járt, ha az elkövetőnek időt hagyunk, hogy megbánja a tettét.

A legjobb megoldásnak pedig az ígérkezett, ha mindkettőt megteheti. Beindította a felvételt.

– Holden kapitány! – kezdte. – Átküldöm a Szabadbirtokról az Auberonra ma végrehajtott illetéktelen átkelés adatainak hivatkozását. Ezenkívül hozzáférést adok a Szabadbirtok-rendszer biztonsági felülvizsgálatahoz. Nem sokat találni ott. Egyetlen lakható bolygót, amely valamivel kisebb a Marsnál, valamint egy másikat, amit ki lehet használni, ha valakit nem zavar a légkör magas nitrogén- és cianidtartalma. A Szabadbirtok kormányzóját...

Belepillantott a feljegyzéseibe, majd lenézőn, nevetve köhintett.

– Payne Houstonnak hívják. Felteszem, hogy maga választotta ezt a nevet, és nem az édesanyja adta neki. Bárhogy legyen is, teljes körű felhatalmazással küldöm oda, hogy azonnal indulhasson. Ráveszem Emily Santos-Bacát és a biztonsági bizottságot, hogy bólintsanak rá, mielőtt odaér, hogy minden rendben legyen.

Azt az üzenetet kell átadnia, hogy miután a Szabadbirtok többször nem tartotta magát a Szállítószövetség irányelveihez, büntetőintézkedéseket kell foganatosítanunk, épp ezért három évre megtiltok bárminemű forgalmat a Szabadbirtokról és oda. Amikor rákérdez, hogy földi éveket kell-e értenie ezen, igennel feleljen! Ebből elvi kérdést fog csinálni, mert ennyire idióta.

A nem hivatalos küldetése, hogy ne siessen. Azt akarom, hogy a Szabadbirtok és a hozzá hasonló rendszerek lássák, amint egy nehézfegyverzetű hajó heteken át tart kényelmesen feljűk, miközben fogalmuk sincs, hogy mit fog tenni, amikor odaér. A beosztottaimmal elkészítte-

tem a megszokott munkaszerződést. Ha nem tudja elvállalni, mielőbb értesítsen. Máskülönbem jegyzékbe veszem soron kívüli hajtóanyag-feltöltésre, hogy tizenöt órán belül útnak indulhasson.

Átnézte az üzenetet, majd elküldte, egy másolatot pedig Ahmed McCahillnek, a biztonsági bizottság elnökének címzett. Aztán elnöki utasítással a készletfeltöltési és az átkelésengedélyezési lista élére helyeztette a *Rocinantét*. És ekkor Vaughn diszkrétan bekopogott az ajtón.

A férfi engedélynek vette a mordulást, és Dobos annak is szánta.

– Li főtitkár érdeklődik, hogy esetleg gyengélkedik-e, asszonyom – közölte. – Kezd aggódni.

Dobos megnézte, mennyi az idő. A pihenésre szánt egy óra már húsz perce lejárt.

– Szóljon neki, hogy elindultam! – kérte Vaughnt. – És van egy váltás ruhám?

– A ruhásszekrényben – válaszolta Vaughn, miközben csendesen, akár egy szellem, kisurrant az ajtón. Dobos gyorsan átöltözött; ledobta magáról a hivatalos zakót és nadrágot, és helyettük bambuszszelyem blúzt és öngazító szoknyát húzott magára, az anyagába szőtt ideghálóval, amelynek intelligenciája csupán egy rovaréval ért fel, hogy megfelelően formálja a szövetet. Néminemű elégedettséggel megbámulta magát a tükörben. Csak azt sajnálta, Saba nem volt vele, hogy elkísérhesse. De a kedvese alighanem túl sok királynői ágyasokkal kapcsolatos poént süttött volna el. Dobos kikapcsolta a tükröt, és a monitor visszaváltott a Föld képére.

A bolygó több mint felét sötétség borította, kék-fehér sarlónak mutatkozott. Az övbéliek már megpróbálták elpusztítani a Földet, most mégis itt pörgött előtte. Megpróbálták szétégetni a belső bolygók hajóit, ám felállt az FMK hadiflottája, miután nagy nehezen újra összerakták, és repült.

Másrészt viszont a Föld nemzedékeken át igyekezett eltaposni és megfojtani az övbélieket, és most itt állt Dobos. Idővel szövetségessékké váltak a civilizáció mérhetetlen terjeszkedésében a csillagok között.

Legalábbis addig, amíg valami *más* meg nem változik.

Második fejezet: Bobbie

Már maguk mögött tudták az átkelést a lassú zónán, a Szabadbirtoktól pedig még több hét választotta el őket, ám ma már közel sem tűnt annyira triviális feladatnak a légkörön át letenni egy olyan régi hajót, mint a *Rocinante*. A kor váratlan módokon mutatkozott meg. Egykor megbízhatóan működő dolgok mondtak csődöt. Amennyire lehetett, fel kellett készülni erre.

Bobbie hunyorogva nézte a gépterem egyik vezérlőpaneljét, és figyelte a legördülő adatokat, az utolsó sorban a hajó ígéretével, hogy legalább még egy leszállást elbír anélkül, hogy elégne.

– A légköri fékezőrakéták mind tökéletesen működnek – jelentette be Bobbie.

– Hmmm? – válaszolta Alex álmos hangja a vezérlőből.

– Ébren vagy odafent? A te átkozott leszállás-előkészítő listádról beszélünk. Én idelent gürcölök. Legalább egy kis érdeklődést mutathatnál.

– Persze, nem alszom – felelte a pilóta –, csak nekem is meg kell csinálnom egy rakás dolgot.

Bobbie kihallotta Alex hangjából a mosolyt.

Bezárta a diagnosztikai képernyőt. A fékezőrakéták állapotának ellenőrzése utolsó helyen szerepelt az elvégzendő feladatok lajstromán. És hacsak űrruhát nem ölt és ki nem megy, hogy fizikailag ellenőrizze a fűvókátölcésereket, sok mást már nem tehetett.

– Egy kis rendet rakok, aztán felmegyek – közölte.

– Ühüm.

Bobbie elrakta a szerszámaint, aztán egy gyenge oldószerrel letörölte a kiömlött kenőanyagot. A gépolaj édes és csípős szagot árasztott, mint amit Bobbie főzött volna annak idején, amikor még egyedül élt a Marson. A szorongás miatt még többet készült a küldetésre, miután már teljesen felkészült rá. Egykor régen ezen a ponton tisztította meg és javítgatta a motoros páncélját újra meg újra, amíg a rutin egyfajta meditációvá nem lényegült át. Most a hajót ellenőrizte ugyanígy.

Mostanra több ideje lakott a *Rocinantén*, mint bárhol máshol valaha is. Hosszabb ideje, mint a gyermekkori otthonában. Hosszabb ideje, mint a tengerészgyalogság szolgálatában.

A gépterem Amos birodalmának számított, és a gépész mindig rendben tartotta a műhelyét. Minden szerszám a helyén, minden felület makulátlanul tiszta volt. Az olaj és az oldószer szagán kívül egyedül az ózónéra lehetett figyelni a szakaszban, ami arra utalt, hogy a közelben erős elektromos áram folyhatott. A padló az egy fedélzettel lejjebbi fűzős reaktornak, a hajó lüktető szívének rezgését vette át.

Az egyik válaszfalra Amos az alábbi feliratot festette fel:

VIGYÁZ RÁD TE IS VIGYÁZZ RÁ!

Bobbie az ujjával megérintette a szavakat, ahogy elhaladt mellettük, és megindult felfelé a hágsóliften, amely a hajó közepéig futott. A *Roci* egészen enyhe 0,2 g-vel égetve lassított, és nem is olyan régen még, ha a lifttel vitette volna fel magát, és nem a hágsón mászik fel, a vereségét ismerte volna el még akkor is, ha a hajó tízszer ilyen keményen éget. Ám az elmúlt néhány évben Bobbie fájlalni kezdte az ízületeit, és már nem annyira számított, hogy fel tud-e kapaszkodni a hágsón.

Úgy tűnt neki, hogy az öregedés valódi jele az, ha valakinek már nem fontos mindenáron bizonyítania, hogy nem öregszik.

A fedélzeteket elválasztó zsilipajtók sorra szétcsúsztak a felvonó közeledtére, aztán csendben összezárultak, miután elhaladt. Lehet, hogy a *Roci* szavatossága már egy vagy két évtizede lejárt, de Clarissa nem tűrte, ha bármi beragad vagy csikorog a hajóján. Claire legalább hetente egyszer alaposan ellenőrzött minden környezeti rendszert és légmentesen záródó zsilipajtót. Amikor Bobbie megemlítette ezt Holdennek, a kapitány azt válaszolta, hogy: *Mivel egyszer megpróbálta tönkretenni a hajót, még mindig azon igyekszik, hogy megjavítsa.*

A lift duruzsolva megállapodott a vezérlőfedélzeten, és Bobbie lelépett róla. A pilótafülkébe nyíló zsilipajtó nyitva állt. Alex barna és szinte teljesen kopasz feje nyúlt elő a pilóta présülésének háttámlája mögül. A legénység a vezérlésnél töltötte ideje zömét, és a levegő itt alig érezhetően más volt. A présülésekben töltött hosszú órák miatt az izzadságszag sohasem tűnt el teljesen, bármennyire nagy kapacitáson dolgoztak is a légviszaforgatók. És ahogy bármely másik helyiségben, ahol James Holden huzamosabban tartózkodott, a régi kávé kellemes illata lengte körül a tárgyakat.

Bobbie végighúzta egyik ujját a válaszfalon, érezte, ahogy a szilánkosodásátló szövet megroppan a nyomás alatt. A sötétszürke szín mostanra kifakult, és egyre nehezebben lehetett megállapítani, vajon a szövet azért nem passzolt valahol, mert megsérült és befoltozták, vagy mert nem egyenletesen öregedett. Hamarosan ki kell cserélni. A szín nem zavarta, a ropogás viszont arra utalt, hogy veszít a rugalmasságából. Túlságosan rideggé válik ahhoz, hogy elláthassa a feladatát.

Bobbie mindkét válla sajnált, és egyre bonyolultabbnak tűnt megállapítani a különbséget az évekkal korábban, egy kézitusaedzésen durván kificamított válla és a másik között, amelyik csupán amiatt fájt, mert évtizedeken át nem kímélte a testét. Élete során rengeteg harci sérülést szerzett, és egyre nehezebben tudta megkülönböztetni ezeket az egyszerű elhasználódástól. Akárcsak a *Roci* válaszfalainak elszíneződött foltjai, lassanként minden egyformává fakult.

Felmászott a zsilipajtó rövid létráján a pilótafülkébe, és próbálta ugyanúgy élvezni a vállában érzett fájdalmat, mint hajdanán az izomlázat egy kemény edzés után. Amint egy kiképző őrmestere mondta neki: a fájdalom a harcok barátja. A fájdalom arra emlékeztet, hogy még nem vagy halott.

– Helló! – köszöntötte Alex, amikor Bobbie lehuppant mögötte a tűzérülésbe. – Hogy érzi magát a lánykánk?

– Öregnek, de még elboldogul.

– A hajóra gondoltam.

Bobbie elvette magát, aztán megnyitotta a taktikai kijelzőt. Messze távol a Szabadbirtok bolygó. A küldetésük.

– A testvérem folyton amiatt panaszkodott, hogy túl sok időmbe telik kihámozni a metaforák értelmét.

– Egy korosodó marsi harcos lakozik a korosodó marsi harcosban – válaszolta a hangjából jól kiérezhető mosollyal Alex. – Itt nem kell túl sokáig keresgélgni.

– De nem túl vén ahhoz, hogy szétrúgja a seggedet. – Bobbie a taktikai képernyőn ráközelített a Szabadbirtokra. Egy barna kontinensekkel és zöld óceánokkal foltozott üveggolyót látott maga előtt, itt-ott fehér felhőfogatagokkal. – Mennyi idő még?

– Egy hét múlva ott leszünk.

– Beszéltél mostanában Gecellával? Hogy van a leendő apuka?

– *Giselle*-l minden a legnagyobb rendben, és azt mondta, hogy Kit is nagyszerűen van. Bolygómérnöki szakra jelentkezett a Mariner Műszaki Egyetemen.

– Manapság viszik őket, mint a cukrot – helyeselt Bobbie.

Alex őt kérte fel násznagynak, amikor feleségül vette *Giselle*-t, és Bobbie a kórházban várakozott a Ceresen, amikor tizenhárom hónappal később Kit megszületett. És most Kit már a felső egyetemre készül, Alex pedig több mint tíz éve elvált. Bobbie őt tartotta a legjobb barátjának, férjanyagnak azonban csapnivaló volt. Miután másodszor is kudarcot vallott a házassággal, Bobbie megjegyezte, ha Alex csupán a fájdalomra vágyik, szívesen eltöri a karját, hogy mindenkinek időt spóroljon vele.

Viszont a sok szükségtelen dráma ellenére Alex és *Giselle* rövid életű, kisiklott frigyéből megszületett Kit, és ettől az univerzum jobb helylyé vált. A fiú egyaránt örökölte Alex szűkszavú sármját és az édesanyja fenékes vonásait. Valahányszor a fiú lenénizte őt, Bobbie legszívesebben olyan erősen magához szorította volna, hogy a csontjait is szétroppantja.

– Amikor válaszolsz, mindenképp említsd meg Gecellának, hogy elküldtem a picsába – mondta Bobbie. A házasság nem kizárólag *Giselle* hibájából futott zátonyra, de Bobbie Alex mellé állt a váláskor, ezért amikor mindenért az exet hibáztatta, a legjobb baráti egyezséghez tartotta magát. Alex ellenkezett, de Bobbie tudta, mégiscsak értékeli, hogy helyette kimondja mindazt, ami a pilóta száját nem hagyhatta el.

– Átadom *Giselle*-nek a jókívánásaidat – válaszolta Alex.

– És mondd meg Kitnek, hogy Bobbie néni üdvözli, és új képeket szeretnék. Amim csak van róla, minden egyéves. Szeretném látni, hogyan kerekedik ki az én kis legényem.

– Ugye tudod, hogy a frászt hozza rám, amikor egy olyan gyerekkel flörtölsz, akit egész életében ismertél?

– A szeretetem a lehető legtisztább – felelte Bobbie, aztán a küldetés paramétereire váltott a taktikai képernyőről. A Szabadbirtok lakossága mindössze háromszáz főből állt, csupa földi születésűekből. Független Polgárok Tömörülésének hívták magukat, bármit jelentett is a név. A gyarmatosító hajó menetlevelén azonban rengeteg tűzfegyver és muníció szerepelt. És a több hét alatt, amíg a *Roci* a Szabadbirtok napja felé zuhant, a helyieknek bőségesen maradt idejük felkészülni.

Alex, aki Bobbie-val együtt olvasta az információt, megjegyezte:

– A kapitánynak támogatásra lesz szüksége odalent.

– Igen. Mindjárt egyeztetek is erről Amossal.

– Hogy vigye magával Betsyt?

– Nem valószínű, hogy ez egy Betsy-szintű helyzet lenne, tengerész – felelte Bobbie. Betsynek a Marsi Tengerészgyalogság felderítőinek páncélját becézte Alex, amit Bobbie a hajó rakterében tárolt. Már évek óta nem öltötte magára, ennek ellenére ügyelt rá, hogy működőképes és mindig feltöltött legyen. Megnyugtatta és gyengédséggel töltötte el a tudat, hogy ott van. Csupán a biztonság kedvéért.

– Vettem – mondta Alex.

– Egyébként merre kószál Amos?

Csak nagyon odafigyelve lehetett észrevenni a különbséget aközött, amikor Alex nyugodt volt, és amikor nyugodtnak tette magát.

– A hajó szerint a gyengélkedőben – válaszolta.

Clarissa, gondolta magában Bobbie. *Ó, a francba!*

A *Rocinante* gyengélkedője fertőtlenítőtől és hányástól bűzlött.

A fertőtlenítőszag a kis padlósúrolóból áradt, amely a helyiségben duruzsolva fényes fémfelületet hagyott maga után. A savas-epés szag *Clarissa* Maótól származott.

– Bobbie! – köszönt egy mosoly kíséretében a nő. A gyengélkedő egyik présülésében feküdt, az autodoki vérnyomásmérőjének időnként

zümögő és kattogó mandzsettájával a felkarján. Claire arca minden kattanásnál megfeszült. Talán injekciókat kapott, vagy még rosszabb.

– Helló, Babika! – szólalt meg Amos. A hatalmas darab gépész Claire ágya mellett ült, és a kézi terminálján olvasott valamit. Nem nézett fel, amikor Bobbie belépett a terembe, de üdvözlésképp felemelte a kezét.

– Ma hogy érzed magad? – kérdezte Bobbie, és magában elfintorodott, ahogy kimondta ezt.

– Pár perc múlva felkelhetek – felelte Claire. – Kimaradtam valamiből a leszállás előtti ellenőrzéskor?

– Nem, dehog – rázta a fejét Bobbie. Attól félt, hogy Claire kitépi a csöveket a karjából, és felpattan, ha esetleg igennel felel. – Semmi ilyenmi. Csak kölcsön szeretném venni egy percre az izompacsirtát.

– Igen? – nézett oda végre Amos. – Nem bánod, Kisbarack?

– Vidd, amire csak szükséged van – felelte Claire, és körbemutatott a gyengélkedőn. – Engem később is megtalálsz idebent.

– Rendben. – Amos felállt, és Bobbie kivezette őt a folyosóra.

A fakuló szürke falaktól körülvéve, és miután becsukta maga mögött a gyengélkedő zsilipajtáját, Amos kedve mintha kissé lelohadt volna. Hátát a falnak vetette, és felsóhajtott.

– Nehéz végignézni ezt, tudod?

– Hogy van?

– Akadnak jó napok és rosszak, mint mindenkinél – felelte Amos.

– Azokból az utángyártott mirigyekből, amiket beültettek, megállás nélkül szivárog a patkányszar a vérébe, mi meg folyton kiszűrjük belőle. De ha kivetetnénk őket, az még jobban szétcseszné a szervezetét, szóval...

Amos megint vállat vont. Fáradtnak tűnt. Bobbie-nak sosem sikerült igazán rájönnie, miféle kapcsolat lehetett a *Roci* gépésze és apró termetű kolleginája között. Nem feküdtek le egymással, és minden jel szerint korábban sem került soha sor erre. Többnyire nem is szóltak egymáshoz. Ám amikor Claire egészségi állapota rosszra fordult, Amos általában mellette üldögélt a gyengélkedőben. Bobbie emiatt elgondolkodott, hogy neki is megtenné-e ugyanezt. Vagy hogy bárki hajlandó lenne-e erre.

A tagbaszakadt gépész mostanában mintha maga is lefogyott volna. Habár a legtöbb nagydarab férfi az évek múlásával még jobban kiszélesedik, Amos a másik irányba indult el. Ami zsír volt rajta, eltűnt, a karja

és a nyaka izmai pedig feszesen dagadoztak közvetlenül a bőre alatt. Szívósabbá vált a cipőbőrnél is.

- Szóval – mondta –, mi a helyzet?
- Olvastad a Szabadbirtokról szóló jelentésemet?
- Átfutottam rajta.

– Háromszáz ember, akik gyűlölik a központosított hatalmat, viszont odavannak a fegyverekért. Holden ragaszkodni fog hozzá, hogy a saját terepükön fogadják, mert mindig ilyeneket művel. Támogatásra lesz szüksége.

– Aha – értett egyet Amos. – Majd rajta tartom a szemem.

– Arra gondoltam, ezt talán nekem kellene elvállalnom – biccentett Bobbie a gyengélkedő zsilipajtaja felé. Nem mondta ki, hogy: *Claire nem néz ki valami jól*. Amos elgondolkodva szorította össze a száját.

– Igen, jól van – szólalt meg végül. – Az, hogy leszálláskor áthaladunk a légkörön, valószínűleg teljesen szétrázza majd az átkozott hajót. Bőségesen lesz itt tennivalóm.

Bobbie indulni készült, aztán valamiért megtorpant. Mielőtt ráeszmélt volna, hogy kimondja, feltette a kérdést:

– Még mennyi ideje van?

– Amennyi az életéből hátravan – felelte Amos, aztán visszament a gyengélkedőbe, és becsukta maga mögött a zsilipajtót.

Bobbie a hajókonyhában, reggeli közben talált rá Holdenre és Nao-mira. A hagymaporral és valamilyen paprikapótlékkal megszórt rántotta illata a lefőzött kávéjával vetekedett. Bobbie gyomra kordult egyet, amint belépett a helyiségbe, Holden pedig szó nélkül elé tolt egy tányért, és egy kis szétomló tojást mert bele.

– Élvezd ki, mert ez lesz az utolsó igazi tojásunk, amíg vissza nem érünk a Medinára – figyelmeztette Holden, miközben kiszolgálta.

Naomi lenyelte a megrágott falatot, és megkérdezte:

– Mi történt?

– Olvastátok a Szabadbirtokról készített veszélyértékelésemet?

– Átfutottam – felelte Holden.

– Első generációs kolónia – mondta Naomi. – Nyolc év telt el a megalapítása óta, és még mindig csak egyetlen településsel büszkélkedhet egy félsivatagos mérsékelt égövi területen. Alacsony szintű mezőgazdaság, de az élelmiszer-ellátás nagy részét roncsmentett hidroponikus berendezések biztosítják. Néhány kecskét és csirkét is tartanak, de a jó-

szágot is a hidroponika táplálja, tehát nem a leghatékonyabb modellt választották. Lítium található a bolygó kérgében, és furcsa uránium-lelőhely a sarki gleccserek fogságában, ami remélhetőleg könnyen kinyerhető héliumot jelent majd, amint kiépül az infrastruktúra, hogy valamit bányásszanak. A kitermelési engedélyben radikális személyi autonómiát rögzítettek, amit a kolónia teljes lakosságából álló polgári csendőrség juttat érvényre.

– Komolyan? – képedt el Holden. – A teljes lakosság?

– Vagyis háromszáz fegyverimádó – kommentálta Naomi, aztán Holdenre mutatott. – Ez itt ragaszkodni fog hozzá, hogy kiszálljon a hajóból, és személyesen tárgyaljon velük.

– Tényleg? – kérdezte Bobbie, majd gyorsan a szájába lapátolt egy jókora halom tojást. Pontosan olyan ízletes volt, amilyennek az illata ígérte.

– Ezt szemtől szemben *kell* elintézni – magyarázkodott Holden. – Ha nem így lenne, egyszerűen rádióüzenetet is küldhettünk volna a Medináról, és megspórolhattuk volna az utat.

– A diplomácia a te asztalod – hagyta rá Bobbie. – Engem szigorúan csak a taktikai problémák érdekelnek. És amikor leülünk tárgyalni a szabadbirtoki fejesekkel, azt fogjuk közölni velük, hogy semmi okuk elkezdeni a lövöldözést, és a legjobbakat remélni.

Holden eltolta magától félig kiürült tányérját, és a homlokát ráncolva hátradőlt.

– Ezt elmagyaráznád?

– Tényleg érdemes lenne elolvasnod az elemzésemet.

Naomi fogta Holden bögréjét, és a kávégéphez sétált.

– Azt hiszem, tudom, mire akar kilyukadni ezzel. Kérsz egy kis kávé, Bobbie?

– Igen, köszönöm – felelte Bobbie, aztán a kézi terminálján megnyitotta a veszélyértékelést. – Ezek az emberek azért jöttek el a Földről, hogy egy személyi szuverenitáson alapuló kolóniát hozzanak létre. Hisznek abban, hogy minden polgárnak teljes körű joga van megvédenie önmagát és a tulajdonát, ha szükséges, akár mások életét fenyegető erővel is. És alaposan felfegyverkeztek, ha netán szükség lenne ilyesmire.

– Ez nekem is átjött – válaszolta Holden.

– Ezenkívül pillanatnyilag évek választják el őket attól, hogy önellátók legyenek. Azért támaszkodnak a hidroponikára, mert nehézségbe

ütközik, hogy termőtalajt állítsanak elő az üvegházaikhoz. Az ásványi anyag-tartalom lehet a felelős ezért. A pénzt, amit az előzetes bányászati határidős ügyletekért kaptak, mind az Auberonnak fizetik ki mezőgazdasági készletekért, hogy megoldhassák ezt a problémát. Nem értenek egyet azzal, hogy a Szállítószövetség díjat számítson fel bármilyen létfenntartáshoz szükséges alapélelmiszer kereskedelme után. És épp ezért kellett idejönnünk.

Naomi odanyújtott neki egy bögre gőzölgő kávét rengeteg tejszínnel, pontosan úgy, ahogy Bobbie szerette. Holden bólintása azt sugallta, hogy alighanem gond lesz. Értette, mit akar mondani Bobbie.

– Mennyi idő kell még ahhoz, hogy helyi terményeik lehessenek? – kérdezte Naomi, miközben áthajolt Bobbie válla felett, hogy bepillanthasson a jelentésbe.

– Nem tudom, de nem ez a probléma...

– A probléma az – vágott a szavába Holden –, hogy a halálos ítéletüket kézbesítjük. Nem igaz? Leszállunk, és közöljük velük, hogy mostantól nem kereskedhetnek a többi kolóniával. És tudják, hogy pár hónap múlva elfogy a felhasználható élelmük, és még évekig nem tudják maguk megtermelni a sajátjukat. A szövetség lehetetlen helyzetbe hozza őket. És a *szövetség* alatt most magunkat értem. Minket.

– Így van – helyeselt Bobbie, és örült, hogy Holden egyértelműen felfogta a helyzetet. – Ezek azok az emberek, akik elvitathatatlan joguknak tartják, hogy akár halált okozó erőt is használhassanak az életük védelmében. Amikor leszállunk, és közöljük velük, hogy minden kapcsolatot meg kell szakítaniuk, semmi sem fogja visszatartani őket attól, hogy elorozzák a hajót.

– Nem értem a büntetést – merengett Naomi. – Túl szigorú.

– Dobos már régóta várhatott erre, azt hiszem – válaszolta Holden. Nem tűnt boldognak. – Hogy valamelyik kolónia elsőként próbálja ténylegesen kideríteni, meddig hajlandó elmenni a szövetség a felhasználási monopóliuma megtartásáért. És olyan keményen fog lesújtani erre az elsőre, hogy többé senki más nem fog kísérletezni ilyesmivel. Azért pusztít el egyetlen kolóniát most, hogy később ne kelljen elpusztítani ezerháromszázat.

A gondolat úgy lebegett köztük a levegőben, akár a füst a pókerasztal felett. Naomi arckifejezése Bobbie aggodalmát tükrözte. Holden befelé koncentrált, ahogy olyankor szokott, amikor egy biztonságosan túl

nehezen megvalósítható feladat kötötte le a gondolatait. Háromévnyi elszigeteltség kemény megtorlás. És ha már az első évben éhezni kezdenek, az még rosszabb. Legalábbis indítékul szolgált az erőszakos fellépéshez. Vagy tán többhöz is.

– Egy szó, mint száz – összegezett Bobbie –, ez érdekesnek ígérkezik.